

Lisbet Foss' prædiken sidste søndag i kirkeåret

Taler

Lisbet Foss
Præst, ph.d. og forfatter

Dato

22. november 2009

Sted

Esajas Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 25, vers 31-46

Salmer

Jeg venter dig, Herre Jesus, til dom
Det livets ord vi bygger på
Herre Jesus, kom at røre

–

Den ypperligste vej
O Jesus, på din alterfod
Nu takker alle Gud

1

Tale til mig selv

En dag skal du for dommeren.

5

Så er det forbi.

Forbi med alt det du er omgivet af og støer dig til.

10

Forbi med drømme og håb. Med udfoldelse og skaben. Med dygtighed og formåen. Med medgang og gode kår, betryggethed og velfærd. Ja og forbi med penge, anseelse og ejendom. Med klogskab og indhøstede erfaringer. Med magt og kontrol over tingene. Nu kontrollerer du ingenting mere, det er helt forbi – underlig tanke forresten.

15

Og du er ene – næsten.

Ene overfor ham.

20

Bliver der noget tilbage?

Hvad vil dommeren se efter? Spørge dig om.

25 Ransage.

Hvad ønsker han at finde hos dig?

Ja *ikke* om din indsigt i kristendom – det vil han ikke spørge dig om. Ikke om
30 hvor religiøs du var – det har ikke hans interesse.

Ikke om du vidste de rette ord – i livets utallige situationer; eller da døden kom,
hvilket er en unødvendig bekymring.

35 Da ikke om hvad du har udrettet eller præsteret af stort og godt – til ære for
ham. Da slet ikke om det.

Nej ikke om din evne til at sige: herre, herre. Men om noget helt helt andet.

40 Nemlig om du var en næste. En ven, kammerat, broder eller søster. Om du var
menneskelig - som han var det overfor dig.

Noget så enkelt.

45 Dét er hvad dommeren vil se efter, det eneste der angår ham *da!*

Han kom til dig – som menneske selv, Menneskesønnen kaldte han sig.

Kunne ikke bære at hans menneske blev borte – at du blev noget andet end det
50 du var bestemt til. Var menneskelig og broderlig overfor dig. Ville kalde sit
billede frem i dig. Gøre dig menneskelig *selv*.

Er du det?

55 Et menneske.

En næste, en søster, en bror.

Ja det viser sig i de små ting.

60

De små og ganske uanseelige sager.

Hverdagsagtige og verdslige.

65

Jævne.

Enkle og lee at udføre.

70

Lee at overse.

For at give en tørstende vand er ikke meget, og fylder ikke stort på denne verdens tyngende regnskab.

75

Eller mætte den der sulter. Give en fremmed ly. Eller give tøj til den der trænger. Besøge en syg. Se til en der er i fængsel. Have tanke for andre, og kunne tale kærlige og opmuntrende ord.

Sma, uanseelige ting unægtelig, og ikke værd at nævne.

80

Så små, at de hører til det den ene hånd ikke er sig bevidst at den anden gør. Eller så små at de sker uden bagtanke – men kun af medliden, medværen; og fordi det ikke kan være andet.

85

Jo *sma* ting! Og for den der øver dem *meget* små.

Men for den der trænger *store*! Måske afgørende. Livsnødvendige. Hvad betyder ikke det glas vand eller den bid brød, hvor det er brød og vand der skal til? Eller

90 en god modtagelse og lidt tag over hovedet? En smule tøj? At få besøg når jeg sådan trænger? Når sygdommen har ernet mig fra andre, eller dét jeg har ødelagt i mit liv? For ikke at tale om det gode, livsmodsstyrkende ord, hvor et liv er ved at gå i stykker?

95

Ja var dér en næste? En der ville være næste for mig? Var dér nogen der havde syn for mig?

Var *jeg* en næste?

100

Jo de livsmodsstyrkende, genoprettende gerninger – så små og uanseelige de er:

sådan ser de kristne gerninger ud. Og dem er det, vores herre ønsker at finde hos os.

- 105 Og se hvor han gør sig fælles med dem: alle disse sultende, tørstende, fremmede, nøgne, syge, fængslede. Overalt hvor hans mennesker lider og trængter. Som vi også kan det i *vort* samfund, selvom vore livsvilkår er nok så blide.

- 110 Ja gør sig helt til et netop med dem: Hvad I har gjort mod en af mine mindste brødre der - det har I gjort imod *mig*.

Men de vidste det ikke, og det kommer i den grad bag på dem:

- 115 Når så vi *dig* sulten, og gav dig mad? Eller tørstig, og gav dig noget at drikke? Når så vi dig som en fremmed, og tog imod dig? Eller nøgen, og gav dig tøj? Når så vi *dig* syg eller i fængsel, og besøgte dig?

Det har vi da aldrig gjort.

- 120 Nej de vidste det ikke, for de havde nok at gøre med at være mennesker. De handlede - fordi noget skulle gøres, og det var dem der skulle gøre det. Og udviste dér: nærvær, betænksomhed, og parathed til en indsats. Og *i* handlingen – havde de selvfølgelig kun tanke for de ene: at hjælpe den der lige nu trængte.
- 125 Fordi det nu var det eneste væsentlige på denne jord.

Derfor siger han også til dem: Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv som er bestemt for jer siden verden blev grundlagt.

- 130 Ja bestemt – som et menneskelighedens sted, som meningen var det. Bestemt for mennesker der ville bære hans søns billede.

Hvad vil vi sige til vor dommer?

- 135 Hvad gør vi når vi går ud herfra?

Hvad ønsker vi, og hvad vil vi – hvad spørger vi efter?

Hvad er vigtigt, og hvad ikke – hvad vil vi med den tid der endnu er tilbage?

Hvor er vi at finde *selv*?

Vil vi være vor næste en næste? En ven, kammerat, broder eller søster. Vil vi leve menneskeligt?

145

Hver må vi svare.

Og hver især vise med vor handling hvor vi står.

150 Kristus, Menneskesøn: hjælp os! Giv og af dit sind.

Gør os dig lige.

Opgiv os ikke.

155

Gør os til gode mennesker. Rigtige mennesker.

Giv os et varmt hjerte. Øjne der kan se, ører der kan høre. Giv os mod og vilje.

160 Tag frygten fra os.

Gør os til mennesker!

Kilde

165 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

170 Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Sidste søndag i kirkeåret

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lisbet-foss-praediken-sidste-sondag-i-kirkearet>

175